

det, som jeg jo udtrykkelig gjorde opmærksom paa, for som Formand i det tidligere Udvalg at referere, hvad der var foregaaet i Udvalget, og jeg tror ikke, jeg tager fejl i, at hele Udvalget den Gang var enig om at gaa til en Forhandling om Gennemførelsen af Forslaget paa et mere omfattende og bredere Grundlag end det, Forslaget hvilede paa. Den af mig afgivne Beretning om Udvalgets Virksomhed i forrige Samling var jo ret kort, men der staar dog deri det, at den 15. Marts holdtes Møde, hvor man besluttede at lægge det Forslag til Grund for de følgende Forhandlinger, som vi havde modtaget fra den daværende Indenrigsminister, og dette Forslags Indhold var jo betydelig mere udvidet end det foreliggende. Jeg kunde altsaa ikke opfatte Udvalgets Stilling anderledes, end at Udvalget var enig om at ønske, at naar man skulde gaa til en Ordning af hele dette Forhold, skulde den nye Ordning ogsaa omfatte andre, som man ansaa for at være lige saa vel forhindrede fra at være personlig til Stede og afgive deres Stemmer, og som derfor havde samme Ret til at komme i Betragtning under saadanne Forhold som Søfolk, og jeg føjede saa bagefter min egen personlige Opfattelse om dette Forhold til — jeg nævnedes udtrykkelig, at det var min personlige Mening, at det var min personlige Overbevisning —, en Mening, som jeg unægtelig mente var ganske i Overensstemmelse med det Standpunkt, som Udvalget i Fjor havde med Hensyn til Behandlingen af denne Sag. Jeg kan ikke rigtig fatte, hvorledes det vil være muligt at forsvare det Standpunkt at give denne Ret udelukkende til Søfolk, som nu ere udelukkede fra at afgive deres Stemme personlig, naar de ere borte — naar de ere hjemme, have de jo den samme Ret som alle andre —, medens man derimod vil udelukke alle andre, som ere absolut forhindrede i at komme personlig til Stede, fra at faa denne Ret. Det forekommer mig absolut, at det er en Krænkelse af de andres Ret, og at det bliver yderligere en Krænkelse af deres Ret til at deltage i Valget, naar man giver nogle Tilladelse til at stemme uden at være personlig til Stede, men udelukker andre. Det er min Opfattelse — og den kan jeg ikke fravige. Det glædede mig alligevel, at den højtærede Minister er saa lykkelig stillet at have Tilslutning til Forslaget i alt væsentligt, som det foreligger, hvis der ikke kan opnaas mere. Det kan den højtærede Minister jo være tilfreds med, men det glædede mig alligevel samtidig, at den højtærede Minister trods den tilsyneladende urøkkelige Stilling, han har faaet

paa det Grundlag i Modsætning til min Stilling, dog er villig til at gaa med til en Forhandling om en Udvidelse, saaledes at andre, der ere lige saa fuldt berettigede til at komme i Betragtning i saa Henseende, kunne komme med. Som ogsaa den højtærede Indenrigsminister bemærkede, er det saaledes i Norge, og det er min Overbevisning, at saaledes vil det blive ordnet alle Steder, hvor man gaar til at aabne Valgretten for dem, som ere i Udlandet eller ere fraværende i en eller anden Forretning, ligesom jeg føler mig overbevist om, at det ikke vil være vanskeligt at skaffe betryggende Foranstaltninger mod Misbrug. Hvad f. Eks. syge Folk angaar, er det jo meget let for vedkommende at erhverve en Lægeattest for, at man er syg og ude af Stand til at møde. Saa er der endvidere Embedsmænd, som kunne være tvungne til at passe deres Embede paa Valgdagen og derved maaske ville, naar de befinde sig langt fra deres Valgsted, være udelukkede fra at deltage i Valget — bør de ikke ogsaa komme med ind under en saadan Lov? Der vil indtræffe mange Tilfælde, hvor der vil opstaa Misfornøjelse, hvis man tager Søfolkene med og ikke de andre. Det er nu ikke faldet mig ind nogen Sinde at gaa saa vidt som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen). Jeg faar en Smule Indtryk af, at det gaar ham som Jyden, da der var Tale om, hvem der kunde nævne det højeste Tal: naar een nævnedes et højt Tal, sagde Jyden altid: Og jén til! Saadan gaar det ogsaa her: Man kan blive ved at udvide Kravene saaledes, at de, der gerne vilde have gennemført et Forslag, som kunde yde Retfærdighed overfor alle berettigede Krav, drive det saa vidt i deres Krav, at de drive dem bort, som nok ville være med til at tage noget mindre, og som ville være med til at gennemføre noget rimeligt, noget, som det er muligt at gennemføre.

Jeg tror, som sagt, at jeg har haft Ret til at sige, hvad jeg har sagt, og hvad jeg yderligere er blevet bestyrket i ved Samtaler, jeg har haft om dette Forhold baade med den ene og den anden, nemlig, at jeg havde al Grund til at forudsætte, at man i Aar vilde bygge videre paa det Standpunkt, man stod paa i Fjor. Det lader imidlertid til, at Stemningen er bleven forandret — det er jo for Resten ikke første Gang, at det er sket, at man tager et andet Standpunkt. Og gør man det, nuvel, saa skal jeg med stor Sindsro finde mig i, at Søfolkene faa denne Forret frem for andre, som kunde være berettigede til at blive stillede paa samme Maade. Men jeg har endnu ikke